

Đánbà

Tuần báo xuất-ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 — SO 159 — 10 JUILLET 1942

MỖI SỐ 0\$13

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về

La Direction de

FRANCE HA AN H

76, WIẾT LÉ — HANOI

BA THÁNG 1,00

SÁU THÁNG 3,00

MỘT NĂM 6,00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

Pháp-Luật thường thức

ĐẠO VỢ' CHỒNG

Nói đến đạo vợ chồng trong bài này, chúng tôi không dừng về phương-diện luân-lý mà dừng về phương-diện luật-pháp: chúng tôi muốn nói các bạn rõ theo Dân-luật và Hình-luật Việt-Nam hiện thời, vợ chồng phải ăn ở với nhau như thế nào?

I. Vợ chồng phải phù-trợ cura-mang lẫn nhau

Trong bộ Dân-luật Bắc-kỳ và bộ Dân-luật Trung-kỳ, ta thấy:

Điều thứ 92. — Vợ chồng phải phù-trợ cura-mang lẫn nhau.

Theo điều đó, nếu trong một gia-đình chồng kiếm được tiền thì phải nuôi vợ, vợ kiếm được tiền thì phải nuôi chồng. Bồn-phận phù-trợ cura-mang là bồn-phận của cả chồng lẫn vợ, nhưng ở nước ta, cũng như ở các nước bên Tây-phương, phần nhiều là người đàn ông đi làm ăn bên ngoài còn người đàn-bà có chức-vụ thiên-nhiên làm người nội-trợ, nên ta có thể nói rằng điều thứ 92 trong hai bộ Dân-luật Trung-Bắc-kỳ che trở cho người vợ. Ý muốn của nhà lập-

pháp đã rõ rệt vì pháp-luật định rằng khi nào người chồng bỏ không lo liệu sự nuôi nấng vợ con hay là tiêu tán các của chung, thì người vợ có thể xin quan chánh-án đệ-nhi-cấp cấm người chồng từ đây về sau không được sử-dụng những của riêng của người vợ và những sản-vật của tay người vợ làm ra; tài sản đó sẽ do người vợ được đứng quản-lý, hưởng-thu và sử-dụng, (điều thứ 110 Dân-luật Bắc-kỳ) 108 Dân-luật Trung kỳ). Hơn thế nữa, pháp-luật còn định rằng nếu người chồng không nuôi nấng vợ con thì người vợ có thể xin ly-dị được (điều thứ 119 Dân-luật Bắc-kỳ, 118 Dân-luật Trung-kỳ).

II. Vợ chồng phải ở chung một nhà

Đọc đầu-đề trên đây, chắc có bạn tự bảo: vợ chồng lấy nhau, cố nhiên là phải ở chung một nhà rồi, việc gì pháp-luật còn can-thiệp đến. Phải, lẽ tự-nhiên là sau khi cưới, vợ chồng cùng ở một nơi, nhưng ở chỗ này mục-đích nhà lập pháp là làm cho gia-đình bền vững, nên không muốn vợ bỏ chồng đi ở nơi khác, và nhất là

không muốn cho người chồng vô-hạnh đánh đập vợ rồi đuổi đi không cho ở nhà.

Theo phong-tục nước ta, người con gái khi đi lấy chồng là từ-giã gia-đình mình mà vào gia-đình người chồng, nên ngày trước, luật nhà Lê (điều thứ 320) và luật Gia-long (điều thứ 108) đã phạt nặng người vợ tự ý mình rời bỏ nhà chồng.

Ngày nay, sắc-lệnh 3 Octobre 1883 thi hành ở Nam-kỳ và hai bộ Dân-luật Trung-Bắc-kỳ cũng đều nói rõ rằng người vợ bắt buộc phải ở với chồng. (Sắc-lệnh 3 Octobre 1883 thiên thứ 5, Dân-luật Trung-kỳ và Dân-luật Bắc-kỳ điều thứ 94). Nếu không vì một nguyên-nhân chính đáng người vợ bỏ nhà chồng đi, chồng bắt về mà không về, thì người chồng có thể xin ly-dị vợ. Trái lại người vợ có thể xin ly-dị chồng nếu chồng bỏ nhà mà đi quá hai năm, không có cơ gì chính đáng và không lo liệu việc nuôi nấng vợ con.

Nhưng nếu người vợ bắt buộc phải ở với chồng, thì
Xem tiếp trang 11

Thông chế Pétain đã nói:

«Bản-chức hết lòng trông cậy các người giúp Chánh phủ dựng lại nước Pháp làm cho người Pháp thành một dân tộc lớn, trung nghĩa và lương thiện.»

Chúng tôi sẽ kiện tại tòa án những vị đại lý nào đã nhận được lá thư bảo đảm ngày 4 Juillet mà đến 15 Juillet không gửi tiền và relevé về cho chúng tôi. T. B. Đ. B.

Chúng tôi đã gửi lait de concombre, thuốc soa vú, crème tsar, Phấn, son, thuốc bôi đầu, thuốc tàn-nhang, chứng cá cho tất cả những bạn nào gửi mua từ 25 Juin đến 5 Juillet. Bạn nào không nhận được xin cho biết. T. B. D. B.

HỎI—Một thanh niên có học thức đã từng ra tòng quân mười người tôi hỏi tôi sống tôi còn do dự vì sợ rồi chẳng lại bị coi ra tòng quân nữa chẳng? và lấy chồng đi lính như thế có sợ gì họ hàng chê cười chẳng? CÔ T. B.

T.L. Sao lại chê cười? Lúc này là lúc nghề binh được trọng-dùng, tôn-quý lắm chứ? sở dĩ riêng ở nước ta, có ý rẻ rúng nghề binh là vì nó không bị bắt buộc thi-hành cho khắp mọi người như lệ cưỡng bách tòng quân ở các nước xưa chỉ những dân đinh nghèo khổ vô học mới bị gọi hoặc tự ra đầu quân song bây giờ không thế nữa, biết bao nhiêu bạn trai có học thức đã ra đầu quân, lấy chỗ trai lính làm nơi rèn luyện chí-khí, ép mình theo kỷ luật. Ai còn rẻ rúng nghề binh thực là vô ý thức lắm. Lúc nào nó cũng đáng tôn trọng bất kỳ ở nước nào vì người lính là tiêu biểu sức mạnh một quốc gia, là tiêu biểu lòng ái quốc một dân tộc.

Còn sự may rủi ở nơi chiến địa thì không biết đâu mà nói được, song theo tôi nghĩ, Đông Dương đang an-bình, người lính Đông Dương không nhiều hiểm nghèo như người lính ở các nước đang giao chiến. Vả lại là còn có số phận nữa chứ, có số « Sát phu » thì chồng cô ở liền ngay bên cô cũng vẫn chết như thường, chui vào ống không thoát.

HỎI—Tôi sợ chồng được hai con, các con tôi đã đi học, tôi làm ăn buồn chán nuôi các con tôi và thay chồng tôi, gánh vác gia đình nhà chồng; Nay bố mẹ tôi thương tôi góa trẻ, ép tôi đi lấy chồng tôi rất không muốn, vậy đối với bố mẹ tôi, tôi có tội không?

LAN (BẮC KẠN)

TRẢ LỜI—Góa trẻ dù có bước đi bước nữa cũng là thường tình chang ai chê cười được. Song bước đi bước nữa, cuộc đời tình cảm của bà tuy được đền bù đầy đủ nhưng riêng đám con thơ của bà lại chịu thiệt thòi đau khổ. Nếu tình thương con ở bà tha thiết thì bà nên ở vậy nuôi con, gây

dựng cho chúng nó. Sau này nên người, chúng nó sẽ là mối an ủi đền bù rất xứng đáng cho sự tiết liêt của bà. Bố mẹ bà chỉ vì lòng thương mà khuyên bà thì được, nghe hay không, là tùy bà, còn lấy quyền làm cha mẹ để ép bà như khi bà còn con gái thì không thể được. Bà không nghe không có tội gì. Trái lời bố mẹ, bà không sợ tôi có điều bà chỉ nên sợ cái lòng bà mà thôi.

HỎI. — Mẹ tôi nguyên chỉ là người vú nuôi anh con mẹ già tôi, vì có nhan sắc được thầy tôi thương yêu mà để ra tôi. Và từ đó vẫn giữ phận nàng hầu ở nhà dưới trông

Xem tiếp trang 14

Giống Nữ ái quốc

Một người đàn bà không hề đi học ở nhà trường mà biết rộng, một người đàn bà quyền-quý mà bỏ lợi riêng để nghĩ đến ích chung một người người đàn bà yếu ớt mà hi-sinh thân mình để giúp ích cho Tổ-quốc : người đó là

Charlotte Corday

Sinh ngày 28 tháng 7 năm 1768, Charlotte Corday là con một người điền-chủ xứ Normandie (miền Tây-bắc Pháp). Ngay từ thuở nhỏ, Charlotte đã làm mọi người để ý đến trí thông-minh và lòng quả-cảm của nàng, và thường nhật nàng hay tư-tưởng chứ không thích đùa nghịch như trẻ con cùng trạc tuổi. Năm nàng 13 tuổi, mẹ nàng qua đời, và cha nàng giao cho nàng trông coi nhà cửa. Tuy còn ít tuổi, nàng đã thức khuya dậy sớm, ngăn

nấp siêng năng, tỏ ra mình là một người nội-trợ hoàn toàn. Nhưng cách đó ít lâu, một bà cô nàng làm bà Phước trong một nhà tu tĩnh Caen lại chơi, và thấy nàng còn bé nhỏ ý muốn đem nàng về nhà tu dạy dỗ. Cha nàng bằng lòng : thế là từ đấy Charlotte đến ở Caen.

Trong nhà tu, nàng sống một cuộc đời chăm chỉ, trầm-tĩnh và tư tưởng. Nàng rất lấy thế làm thích, nhất là ở đó nàng thấy có một thư-viện đầy đủ : sách đạo có, sách giáo-khoa có, sách sử ký có, sách triết-học có, sách chính-trị cũng có. Nàng đọc sách mê mải, và vì đó nàng đã học thêm rất nhiều đã biết trông xa nghĩ rộng, đã biết buồn lòng khi thấy Tổ-quốc đang trải qua một thời kỳ khó khăn. Thật vậy, hồi đó là lúc rền quân chủ suy đồi, nhiều người muốn tổ-chức lại nền chính-trị xã-hội và kinh-tế trong nước. Charlotte đang bực mình vì thấy những thành kiến cổ hủ vẫn còn, vì thấy nhiều sự bất-công trong xã-hội, thì cuộc cách-mệnh năm 1789 bùng nổ. Ngày 12 tháng 8 năm 1789, tại Caen người ta được tin ở kinh-thành Paris, dân chúng đã nổi loạn và phá nhà lao Bastille, dân chúng Caen bèn bắt chước, tụ họp thành một đám đông rồi kéo nhau đến phá nhà tu!

Còn nữa

KHUÊ HUÔNG

VINH - THINH

NGUYEN - TRONG - DAI

PROPRIÉTAIRE

Ameublement moderne

En bois de lát, gụ, et Pémou

38, RUE ALBERT POUYANNE

HANOI

Succursale :

Maison VINH - LONG

Rue Ai-Mo - TONG - Son Tay

Gái Việt

TRUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Oanh ngất lời :

— Vì Thổ Thành-Tôn được một vị tiêu cho phép biến thành một mĩ-mạo công-tử !

— Trong 1 một giờ ba khắc !
Tuynh nói xong phá lên cười và tiếp :

— Đó chỉ là một cách kể truyện ! Cái phép tiên đó chính là lối «lửa gần rơm». Con Đặng thiên-Ngọc, nó đã đánh nhau với thằng Thổ-thành-Tôn, nên còn lạ gì mặt mũi thằng này. Phàm con gái đến tuổi lấy chồng, lòng đương bông bột, nhìn mãi một người, và nhất là chỉ có một người ấy ở trước mắt, mình thì có xấu như quỷ cũng thành đẹp như tiên !

Những thiếu-nữ Việt-Nam
muốn nấp tựa một nền giáo dục
hoàn toàn nên theo học trường

SAINT PIERRE

4 Boulevard Pasquier

Giáo sư đảm — Dạy bảo kỹ lưỡng
Luyện tập học trò ứng thí các
kỳ thi — có nhận học sinh ở trong
và ở ngoài. Có lớp dạy các
trẻ bé do một thiếu-nữ Pháp
và một thiếu-nữ Nam trông coi

Biết thế tôi chỉ
lựa những lúc trời
tối tối mới kiếm
cách gặp mặt...
rồi...

tôi cũng được
ông tiên của tuổi
«giây thì,» biến
hình đôi tượng,

Và từ đấy tôi bỏ phăng cái
chức gia-sư kiêm nô-bộc
của nhà con mụ chủ hàng
cơm.

Chiều hôm nay, ở tòa sứ ra,
Oanh đi thẳng về nhà, mà lại
đi xe ! Thằng nhỏ đứng hếch
mũi ở ngoài cửa nhìn trời thấy
chủ bước xuống, giật nảy mình
như đã gặp một sự gì lạ.
Không phải nó sợ chủ nó
mắng nó ra cửa chơi. Nó ngạc
nhiên vì chủ nó đi xe giữa hôm
trời quang mây tạnh, giữa một
buổi mát mẻ.

— Vào sửa soạn chỗ tắm
mau.

«Chắc có việc vội», nó nghĩ
thế. Chỉ vài phút nó đã xong
công việc chủ vừa sai và không
đợi chủ bảo nó lật đật đi dọn
ngay cơm lên bàn.

Ông phán Oanh vừa ra khỏi
buồng tắm, nó đã don dả :

— Thưa thầy con đã dọn
cơm rồi !

— Sao mày bắt tao ăn cơm
sớm thế, ông Tuynh đã về đâu !

— Con tưởng thầy có việc
vội ?

Oanh mỉm cười :

— Vội thật xong cũng phải
chờ ông Tuynh chớ ! Hãy dọn
xuống đi kéo nguội hết.

Nó vừa dọn xuống vừa lầm
bầm : « Rõ khéo cái nhà ông
Tuynh ! Từ khi đến ở đây,
mười hôm thì phải chờ đến
tám... Hừ, người dâu người
lạ, chủ mình chẳng hề bao
giờ mắng mình, ông ta là thẳng
ắn cơm trọ lại mắng mình xơi
xơi ! Lại keo bần nỡ mới chết
chớ ! Thế mà vợ con ở nhà
chịu nổi ! Hôm nọ mượn mình
mua cuộn giấy thường, thừa có
một trình (nửa xu) cũng đòi
lại !

— Ra đóng cửa cho tao may !
Thằng nhỏ chạy ra, giương
mắt hỏi : « Thầy không sơ
cơm nhà à ? »

— Có, tao đi đặng này một
lát.

Mà ông phán chỉ đi có một
lát thật. Lúc ông về thằng nhỏ
nhìn ông từ đầu đến chân. Nó
lại hỏi :

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand Buddha

(Trước vườn hoa Hàng-đàn)

TEL: 1222

— Thầy đi cạo đầu ? (hốt tóc) Thầy vừa cạo cách đây mấy hôm.

Ông phán gắt :

— Cái thằng mới lạ. Tao cạo đầu thì mặc tao, việc gì đến mày. Xuống đi.

— Quan phán bữa nay về sớm thế ?

Nghe tiếng Tuyah, Oanh quay lại :

— Kia anh về bao giờ ! Năm đấy mà mình không biết.

— Thôi ta ăn cơm đi nhé.

— Hôm nay anh không sang chơi cụ Lục à !

— Không ! Hôm nay có chút việc vội...

Quay xuống nhà dưới, Oanh dực :

— Mau cơm lên mày !

Cậu nhỏ đem cơm lên với vẻ mặt tiu nghỉu. Trái lại chủ cậu thì hình như có việc vui vui.

Ông phán ăn rất nhanh, còn ông Tuyah thì uể oải.

Ông phán hỏi bạn :

— Anh mệt ? Để bảo nấu cháo anh ăn nhé !

Tuyah lắc đầu :

— Cám ơn anh ! Mệt thì không mệt... làm một thằng cai thầu mà hay mệt như một cô gái thì sống sao ?...

— Hay là có việc gì buồn ?

— Có việc thật, một việc tức vô cùng. Anh tính thế này : « ... từ xưa đưa cơm để-lao có sao đâu... Mấy bữa nay chẳng lão quản mới, nó định ăn, nhưng dơi nào... » Thế rồi

Bản hiệu mới khai trương
có nhiều kiểu giày và
sandales phụ nữ rất đẹp.

Bền, Nhả — giá hạ

QUELAM

6 Rue de la Laque — Hanoi
(Phố Chả-Cá)

nó hót lão cầm. Cầm phạt mình mới tức chứ... Tôi nhờ anh trả thù cho tôi đấy. Không thì mình còn làm ăn gì ?

Oanh cười, đứng lên :

— Được, để tôi nói qua với lão cầm cho.

Tuyah tươi nét mặt :

— Và anh nhớ bảo lão cầm rằng thằng quản này nó định xoay tôi, cho nó một trận nó mới biết thân !

— Thôi ! Gây oán làm gì ! Xong chuyện mình thì thôi... Tôi không muốn hại ai cả.

Tuyah hơi ngượng, lảng sang chuyện khác :

— Hôm nay anh ăn có một bát cơm thôi à ! Ít thế.

Oanh đứng trước gương soi lại bộ mặt, tủm tỉm cười, không nói gì.

Tuyah tiếp :

— Và đi đâu mà sửa soạn sớm thế ! Lại kìa cái mặt mới

cạo, cái gáy mới bầm !... A ... anh này... biết rồi... xưa nay có cạo mặt bao giờ đâu !...

Mỗi câu hỏi của Tuyah hình như làm Oanh vui vẻ lên. Oanh không đáp câu hỏi của Tuyah, ông gọi đầy tớ : « Nhỏ ơi, lên đánh cho tao đôi giày mảy ! »

Tuyah buông đĩa bát, bảo Oanh :

— Anh mà không nói thật thì tôi phá.

Oanh ngoái cổ lại :

— Đi đâu mà phá, anh phá rạp hát à ?... Anh không thấy mấy bữa nay ở tỉnh ta có bọn hát kịch ở Hanoi về sao ?... Cụ Tuần đứng ra chủ trương tối hát hôm nay để làm việc nghĩa... vì vậy tôi phải đi.

Tuyah lắc đầu :

— Không phải !... Hát thì cũng tám giờ. Thế việc gì lại sửa soạn từ sáu giờ ! Tỉnh tỉnh có tội thì lo, tôi sang Lục Kha lập tức, tôi sẽ nói toạc móng heo rằng Mỹ với anh hẹn hò... Nào có thù tội không nào ?

Oanh đỏ mặt :

— Chỉ nói vậy !

Lúc đầu Tuyah chỉ đoán phỏng. Bấy giờ nhìn điệu bộ Oanh, Tuyah biết đích lời đoán của mình trúng. Tuyah đi sát lại Oanh :

— Tôi khen anh đấy ! Tiến bộ lắm rồi !

(còn nữa)

DODTEUR HY

91, Rue Richaud — Hanoi

(Đầu phố Hội-Vũ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH
HOA-LIỀU BỆNH ĐAN-BÀ

Mưa trong tỉnh nhỏ

Mưa rơi...mưa rơi...mưa rơi...
Hè bên kia có một người đứng run.
Cổng tràn nước sôi như tuôn,
Đường quang-đăng rộng, xe buồng cánh
gà,
Lơ thơ vài bóng người qua,
Nón, ô lụp súp gọi mưa dầm dề.
Không gian lắng tiếng rì-rầm,
Cành vươn ngả ngả, lá nằm run run.
Nghiêng nghiêng mái trút lệ buồn,
Máng nhà ai chảy tiếng ròn như thau.
Qua màn mưa trắng phau phau,
Giấy nhà im im nhìn nhau buồn buồn...

BÀNG BÁ-LÂN

NÀNG MY-CHÂU TÂY PHƯƠNG

Các bạn chắc chẳng ai lạ gì truyện My-Châu Trọng-Thủy, một truyện thăm-tình đã xảy ra ở nước ta năm 208 trước Thiên-chúa giáng sinh, hồi Triệu-Đà sang đánh lấy Âu-lạc. Thiên tình-sử thăm-thương đã được ghi vào lịch-sử ấy (mà bây giờ đây mỗi khi xem đến lòng ta không khỏi bồi-ngùi) các bạn đều đã biết cả, tôi bất tất phải thuật lại ra đây. Câu truyện tôi muốn nói với các bạn hôm nay là một truyện tương-tự không ai biết, không ai ngờ, đã xảy ra ở bên kia trời Âu từ thế-kỷ thứ 5. Không có một chàng Trọng-Thủy (hay rất nhiều Trọng-Thủy thì cũng thể!) nhưng cũng có một nàng My-Châu tội lỗi mà ái-tình mù quáng đã làm mất nước của cha già!

Các bạn hãy theo tôi — cố nhiên là bằng tưởng-tượng! — đến xứ Bretagne nước Pháp, một xứ còn giữ một thổ-ngữ riêng, một xứ

mà, khi nói đến, nhà sử-học trứ-danh Michelet đã viết: « Từ Elven, Pontivy, Loudéac, Châtelaudren đến tận môm Finistère ấy là xứ Bretagne thuần-túy, một xứ Bretagne cổ-lỗ (la Bretagne bretonnante), khác hẳn toàn-thể nước ta, vì quá trung-thành với dĩ-vãng; rất ít « pháp », rất nhiều « gô-loa » (gaulois); và đã hơn một lần thiếu chút nữa thì thoát-ly khỏi nước ta, nếu ta không nắm thật chắc — như giữ trong gong kim — giữa bốn tỉnh Pháp kiên-cố: Nantes, Sanit Malo, Rennes và Brest. »

Và các bạn hãy cùng tôi tưởng-tượng ngồi trên môm Raz, giữa nơi quê-hương của Descartes, Chateaubriand và Lamennais. Trên môm đá vĩ-đại cao non trăm thước ấy, ta trông suốt bấy dăm bờ biển gập-ghenh. Mắt ta sẽ dừng lại nơi mấy môm đá lạ-lùng nhấp-nhô giữa làn sóng bạc. Đó là những cổ-thành tự nghìn xưa chìm đáy biển, là Douarnenez, là Is, thành Sodome (1) của xứ Bretagne. Và nếu gặp thổ-dân thì y sẽ trở hai con quạ bay lượn buồn-bã nặng-nề ở ven bờ kia mà bảo ta rằng:

— « Hồn vua Grallon và con gái người đó! Con gái người, nàng công-chúa ấy, chính là người con gái tội lỗi đã làm chìm dăm cả thành Is xuống [đáy đại-dương, là «nàng My-Châu Tây-phương» mà tôi muốn kể truyện vậy :

Về thế-kỷ thứ 5, Is là một thành-phố lớn ở trong vịnh Trépassés bây giờ. Vua Grallon trị-vi ở đấy. Tuc-truyền đô-thành ấy có một con đê lớn rất kiên-cố ngăn giữ nước biển chỉ lấy đủ nước cần dùng vào bến tàu bởi những cổng nhỏ có cửa. Cửa cổng mở bằng một chiếc thìa khóa bạc mà

Xem tiếp trang 7

Cải chính

Đàn-bà số 158 (tuần trước) trong bài thơ TIẾNG SÁO DIỀU của Bàng Bá-Lân, thợ nhà in sắp nhầm những chữ « LÂNG » trong mấy câu :

Hồn làng vợ-vần năm canh vắng...

Làng buong diều sáo tới cung Hằng.

Làng kia còn có diều se môi.

ra là « NÀNG », khiến bài thơ thành vô nghĩa. Vậy xin cải-chính.

...NƯỚC

Ôt buổi chiều vàng rộng mênh mông trong cảnh mênh mông của trời nước. Tâm đứng ngoài hiên, qua những thân phi-lao cao vút, nàng mơ màng nhìn bụi cát bốc lên theo từng luồng gió mạnh như khói mờ trên bãi biển. Tâm nghe thấy ở nơi xa có tiếng sóng vỗ và có tiếng cười đùa của bọn người tắm biển...

Trên khắp chốn các, lan ra tiếng thông hát rì rào với gió.

Lòng u-uất sẵn, Tâm như cảm thấy tiếng thông reo đương giải rã một nỗi « buồn quý phái » trên những biệt thự nguy nga hiện lúc ấy vắng bóng người.

...CHÀY...

Ra bề đã đến một tuần nay, không hôm nào nàng lại thấy cái buồn hiu hắt làm tê liệt lòng nàng như chiều nay. Có lẽ vì mọi chiều, theo chồng ra biển tắm, giữa cái huyền ảo của đêm thanh-niên nam nữ đùa rỡ với sóng bạc đầu, nàng đã có thể tạm quên những nỗi u-ám mà hoàng hôn thường rót thấm vào lòng người.

Bỗng có tiếng dè dè trong nhà hỏi vọng ra :

— Mợ?... Mợ đâu rồi ?

Tâm tuy chán ngán, nhưng cũng vội vàng quay vào :

— Dạ !

Trên chiếc giường kiêu mới, ông Hàn nằm trằm chằm kín, chỉ để hở bộ mặt diêm vệt râu mép đen mượt. Ông ngánh ra phía cửa vào, đón Tâm bằng một khóe nhìn âu yếm :

— Mợ không ra tắm à ?

Tâm đáp gượng gạo :

— Cậu không đi, em đi làm gì !

Ông Hàn, nhận thấy ý âu-yếm trong câu trả lời của vợ, tỏ ý vui thích :

— Tôi bị cảm, cần phải kiêng. Mợ sang rửa bà Đốc bên cạnh đi với cho vui.

— Thôi, em ở nhà. Em ra hiên ngồi cũng đủ mát.

Không thấy chồng hỏi gì thêm, Tâm lặng lẽ quay ra...

Chiều trên mặt bể mỗi lúc một vàng thêm. Hàng thông vẫn vi-vút reo buồn và sóng ngoài khơi thêm mạnh với nước triều dâng...

Tâm không thấy ghét chồng, vì ông Hàn đối với nàng rất tốt, hết sức yêu quý, hết sức chiều

TRUYỆN NGẮN của NGỌC-HOÀN

...QUA...

chồng nàng. Nhưng không ghét chưa chắc đã là yêu... Và khi nghĩ rằng đời nàng mãi mãi còn phải giằng buộc với cuộc sống tẻ nhạt của con người nàng không yêu, nàng rầu rĩ tự ví mình với con chim họa mi rớt trong chiếc lồng son quý giá.

Sống trong khuôn-khò một gia-đình theo đúng lễ-giáo trang-nghiêm, từ thuở còn sũa tóc cho đến khi trưởng-thành, Tâm chưa hề quen biết một người bạn trai. Nàng chỉ biết vâng theo lời giáo-huấn của song thân mà vui vầy với phận sự của người con gái : học-tập nữ công, quán xuyến việc tề-gia, đề dọ ngày xuất giá, dù cái

(Coi tiếp trang 9)

...SÀN

TRẮNG

MÙA

ĐÔNG

Đêm qua đêm trần hương,
Trắng sáng thơm mười
Tôi mơ hè lộng lẫy :
— Trắng trong cao tròn gương

Trắng sáng nhưng cây mờ,
Trắng tỏ nhưng vườn mờ,
Vi trắng cao sáng quý,
Đêm này trắng bơ sơ.

Đường thơm trắng đầy trắng
Chừ ai mê cung hằng ?
Chùa làng dăng nền sập,
Chùa lòng ai lạnh băng ?

Trắng uốn theo lời chuông,
Tiếng chuông vờn trắng sương
Người tu trong khổ hạnh,
Ai tu trong điên cuồng ?

Trắng lên sau lùm cây.
Cây đen như thành xây,
Chóc trắng cao ngấp sáng
Rối mai đang dương hây

Ái run sợ mùa đông
— Chùa đây dăng khói nồng.
Đàn khêu : hoa bốn tiết;
Tư mùa, hương nở bông.

Những nơi đầu đêm nay
Đen trời u ám mây ?
Nơi đầu trời mực thước ?
Theo mùa, năm tháng xoay ?

Nơi đây trắng sáng quá
Người say bước thừa lương.
— Nhưng kia trên khóm lá
Cây vờn theoang thoảng sương

Đêm 15-V.I-Tân-Tý
GIÔNG THƠM (Tho Huế)
PHAN-KHẮC-KHOAN

Nàng My châu tay phương

Tiếp theo trang 5

nhà vua đeo luôn bên mình không lúc nào rời. Mỗi khi mở cổng chính vua phải thân hành ngự ra coi xét. Vua có một công-chúa là nàng Dahut, tính tình phóng-đăng, thường mở yến tiệc ca-vũ linh-đỉnh ở trong cung để vui chơi và làm nhiều truyện đời phong bại tục ! Sở vua cha quả phạt, nàng âm-mưu chiếm ngôi báu và đoạt chiếc thìa-khóa bạc là biểu-hiệu uy quyền nhà vua. Thế rồi một hôm vua Grallon thấy đức giám-mục ở Landevennec là Guénolé hiện đến bảo rằng : « Nguy-cấp ! Xin bệ hạ kịp rời ngay kinh-thành kéo tai và đến nơi rồi ! Vì công-chúa Dahut làm bậy, trời đất đều giận nên đã khiến nàng mù quáng, điên cuồng lấy thìa-khóa bạc mở tung hết các cửa cổng ra rồi ! Nước biển tràn vào dữ-đội không sức gì ngăn cản được nữa ! » Nhà vua hoảng sợ ; nhưng còn thương và muốn cứu con gái, ngài liền đưa Dahut lên cùng ngồi một ngựa mà chạy. Vừa ra khỏi cửa thành thì đằng sau một tiếng gầm nổi lên long trời lở đất. Vua quay nhìn lại và kêu thất thanh. Cả kinh-thành đã chìm xuống đáy biển ! Nhưng, lạ thay, sóng vẫn cuộn-cuộn đuổi theo vua. Đang lúc mười phần nguy-cấp thì bỗng nghe tiếng gọi bảo : « Grallon, nếu muốn thoát chết thì phải lập-tức giết ngay con quái-vật ngồi sau lưng người đi ! » Kinh-khủng quá, công-chúa Dahut ngã lặn xuống nước, Sóng biển xô đến nuốt liền và tức-khắc dừng lại. Nhà vua thoát nạn

chạy đến tỉnh Quimper, và sau mất ở đấy.

Hai truyện thực có nhiều chỗ tương-tự mà tôi vẫn thấy khác nhau làm sao. Cùng là hai nàng công-chúa tội lỗi, nhưng nàng My-Châu của ta dịu-dàng, ngoan-ngoãn, tuyệt-thà, ngây-thơ biết bao ! Người sau xem đến truyện này không khỏi bài-ngui thương cảm. Nàng chỉ có một tội qua tin yêu chồng như tất cả dân-bà Đông-phương thời xưa. Trái lại nàng Dahut thực đáng ghét : lỗ-lăng, đồ-dại, ngang-tàng như một... « gái mới » ! (hiệu theo nghĩa mấy năm trước đây).

BÀNG BÁ-LÂN

(1) Một tỉnh cũ ở xứ Palestine, vì phong-tục đời bại quá, bị lửa trời thiêu-hủy.

(Trả lời hai cô Liên - chính)

Làm mứt rửa

Mua rửa gạo gọt sạch vỏ (nếu bỏ mắt thì gọt vừa, còn không thì gọt cho giầy vỏ) rửa bằng nước phèn rồi cắt khoanh thái mỗi khoanh ra làm tư. Bỏ rửa (không cho nước, rửa tự chảy nước) vào nồi gang đun lên. Chỗ này có hai cách một là đem rửa ra ép cho hết nước, hai là cứ đun cho cạn nước rửa thôi.

Đường thắng thành châu, trộn với rửa. Làm cách trên thì rửa sắc ăn không ngon, làm cách dưới thì rửa còn giòn tốt chua, ăn ngon hơn. Bỏ lọ thật kín, lấy ăn dần.

Giấc mộng đời

Gặp gỡ thế rồi nợ ái-ân,
Sầu xa gió nổi lại sầu gần.
Tình về một lá dòng thương nhớ
Buộc mãi lòng tôi với cố-nhân.

Như bướm khuất dạng cuối trời
ngân

Tôi muốn màu yêu cũng nhạt dần,
Nhưng cố tìm quên là cố nhớ...
Rồi quên rồi nhớ để phân-vân.

Ngày tháng chấp chùng giấc
mộng thương,
Giăng thanh tiếng để ngậm ly-
trường
Nguồn duyên cũng có ngày khô
héo
Cho kiếp sầu mong ngập chán
chường.

Tôi tưởng thế rồi lãng ái-ân,
Không dè tim nức lệ âm-thầm,
Đề chờ lòng vỡ làm muôn mảnh
Ôi! cánh hoa chiều ngọn gió tan.

Đây phút tàn mơ đã đến rồi
Nhắc làm chi nữa, bạn lòng ơi!
Đêm nay sương lệ tàn canh bướm
Tôi đắp mồ chôn giấc mộng đời.

NGỌC-THẠCH

...NƯỚC CHA

Tiếp theo trang 6

ngày ấy nàng chưa biết bao giờ nó đến, dù người bạn trăm năm sau này, nàng chưa biết rõ là ai..

Nàng thân nhiên, không ước cho chóng đến cái thời khắc nó sẽ phân chia đời nàng làm hai giai-đoạn; nhưng, như tất cả mọi người con gái, nàng vẫn thầm mong người sau này sẽ sống của nàng sẽ là một trang tuần - tú, hợp tính-tính.

Sao lại không thể được? Sắc đẹp thù mị và tư cách đoan-trang của nàng lại không thể say đắm cho nàng một tương lai sáng sủa hay sao?

Giữa khi nàng đương phác họa về mộng lòng tuổi hai mươi theo nhiều hình thể, thì một thảm họa xảy đến cho gia-đình nàng:

Cụ Huân — thân phụ nàng — gặp một tai-ương mà tiền thì không bao giờ thừa - thái trong gia đình cụ. Đương khi bối rối, một vị đạo sĩ hiện ra vạch cho cụ Huân con đường có thể đi rước được bà tiên tàn-nhân và vô-lương kia về. Đạo sĩ ấy là ông Hàn-Vinh, một nhà triệu phú mới gần.., năm chục: xuân xanh.

Ông Hàn một nhà thương-mại lộc-lãi, thông minh, vừa góa vợ được chừng hai năm. Hai cô con gái ông đẹp chữ vu-quy từ năm bà Hàn còn sống. Ông không có con trai, nên ông vẫn tự hứa sau khi mãn tang bà, sẽ theo lời ba giảng-đổi, ước làm-chung, tìm một người kế-thất.

Ông vẫn tự phụ hầy còn tráng-khiên và cuộc đời của ông còn có thể kéo dài được ít nhất vài chục năm nữa. Nên ông có ý định, một khi tục-nhuyền, người ông chọn tìm sẽ phải là một cô gái trẻ. Như vậy, nếu Trời thương — mà Trời xưa nay vẫn thương ông — ông sẽ có một vài cậu ấm khỏe mạnh chắc chắn làm người đề nối nghiệp ông và để giữ phần hương-khôi sau này.

Ông đem những vọng-tưởng đặt vào tất cả các cô gái lớn tuổi: những gia-đình khá giả trong hàng tỉnh, rồi trong thâm-tâm ông khởi lên một cuộc so sánh tỉ-mỉ. Ấy bởi ông yên-rí rằng cái cơ-nghiệp to tát của ông sẽ thừa-mạnh lực để đánh đổ cái quan-niệm « sai lầm » về sự lệch tuổi trong việc hôn-nhân. Ông nghĩ:

MAY QUA SAN

— Minh tay 48 tuổi, nhưng chỉ có vẻ như người 30, 35 là cùng. Một người 30, 35 kết duyên với một thiếu nữ 22, 23 tuổi; đã chênh lệch gì cho lắm?...

Cuộc so sánh thầm kín trong đầu óc ông đưa ông đến kết-luận này: người vợ kế của ông phải là cô Tâm. Không ai có thể hơn được.

Cô Tâm, con gái cụ Huân, một vị quan nhỏ hồi hưu, gia cảnh rất thanh bần. Từ khi có định kiến, ông rất năng đi lại nhà cụ Huân và tìm hết cách để làm vơi lòng cụ...

Vừa mất tang vợ, ông toàn nhờ một bà đi của Tâm sang đánh mối với bên nhà cụ Huân. Bà nay vốn biết tính trực-triệt của nhà thâm nho, không dám dấn nhận, dù Hàn

Vinh đánh trúng lòng tham của bà, đã hứa tặng bà một món tiền to. Hàn Vinh nhờ thêm vài người nữa, nhưng ai cũng lắc đầu:

— Tính cụ Huân thẳng và nóng. Nhỡ phật ý cụ, thì cụ mắng cho tàn tệt.

Trong lúc ông Hàn băn khoăn thất vọng, một việc may mắn xảy ra; may mắn đối với ông: nhà cụ Huân gặp tai-họa.

Cần đến tiền, cụ yên trí ông Hàn là chỗ cụ có thể vay mượn được vì xưa nay ông đối với cụ vẫn ra vẻ thân tình. Mà không giắt

mượn ở đây, cũng không còn chỗ nào khác: tính thẳng thắn của cụ đã làm xa cụ mất nhiều bạn hữu, bà con.

Cụ vừa giải bày cảnh ngộ cho ông Hàn nghe, ông đã vội nói ngay:

— Thưa cụ, chẳng may cụ gặp vận đen lố, cụ cần bao nhiêu, bảo cháu, cháu xin đưa hầu cụ tiêu. Dân cháu dám nói đến chuyện vay với mượn.

Cụ Huân hớn hờ:

— Không, lão chỉ giết tạm. Qua cơn hoạn nạn, lão sẽ cố xoay sở trả ngay.

Ông Hàn vẫn lễ độ:

— Thưa cụ, chỗ thân tình, sao cụ còn dè dặt! Chúng cháu coi cụ như bậc phụ mẫu, còn phải nhờ cụ nhiều...

Rồi ông mơn mẹn nói đến việc hôn-thân mà ông đã xếp đặt. Cụ Huân không nói gì, đứng lên cáo biệt...

Đến khi việc cấp bách quá, cụ mới cho gọi vợ và con lên, kể lại tình đầu câu chuyện Hàn Vinh đã đề nghị. Rồi cụ kết luận:

— Cơ sự ra như thế, ta đành cần rủng cho thời-vận vui rập, chứ không đời nào ta chịu bán con!

Nghe đến đây, Tâm ôm lấy chân cha ứa lên khóc. Nàng đau xót nghĩ đến những sự dè dặt mà cha nàng sẽ phải chịu, nghĩ đến bao giọt lệ thương tâm của mẹ già, trong những đêm trường, sau khi say đàn tan nghệ!

Thoảng trong một giây, nàng cảm thấy sẽ là kẻ có tội đối với cha mẹ nên nàng thiếu lòng hi-sinh... Nàng chùi khô lệ, cả quyết thưa với cụ Huân:

— Thưa thầy, nếu thầy cho phép con kết duyên với ông Hàn Vinh, con sẽ rất sung sướng.

Cụ Huân tròn mắt vì ngạc nhiên. Tâm tiếp luôn:

— Thầy mẹ chớ ngại người ngoài đàm-tiểu. Con lấy ông Hàn là lấy kế, chứ có phải lấy lẽ dẫu. Như vậy, hẳn con không khổ sở được. Mà hai cô con gái ông cũng xuất giá cả rồi không còn làm gì có những cảnh mẹ già con vọt đáng ái ngại. Ông ta lại giàu có, có lẽ trời thương con nên mới xe duyên như vậy...

Về sau, nghe bà đi thuật lại việc mỗi manh khi trước, Tâm chưa chát nẫu lòng:

— Thì ra cảnh nghèo-nàn đã đứng lên làm phận sự ông Tơ cho cuộc nhân duyên của mình!

Xem trang sau

Sau khi cụ Hoàn thoát khỏi tai họa, lễ vu-
quay của nàng đã cử hành rất long trọng, theo ý
muốn của người đã cứu vãn sự sum-hợp cho
gia-đình nàng, ông Hàn Vinh. Trước ngày ấy,
những lúc canh dài trằn trọc, tâm sự ngồn ngộn,
Tâm theo thói quen đến câu phong đào mai mĩ :
« Trời mưa nước chảy qua sân... »

Nàng hình dung cái « cụ » chồng ông lão ấy,
chắc phải là người nghiêm nghị, bản si, lúc nào
cũng có nét mặt lạnh như tiền và đôi con mắt
khó ấm ấm...

« Bao giờ ông lão về trời... »

Ngồi đến đây, Tâm vội kim ngay luồng tư
tưởng lại, vì nàng chợt nhận thấy cái ý nghĩa
bất bình thường và vô nhân-dạo trong câu hát... Dù sao
người ta cũng là chồng mình, sao lại đi mong
cho người ta « về trời » để đi kiếm một người
chồng khác, « một người trai tơ »?... Hai tiếng
« trai tơ », Tâm cái thấy chưa dưng một ý cầu
mong tòa mả về dục-vật tâm tưởng, tuyệt
nhiên không có ý nghĩ gì về hạnh-phúc !...

Nàng tự bảo :

— Tao thì dầu sao, người ta cũng là ân nhân
của nhà mình. Mình nhận cuộc nhân-duyên
chênh-lệch để trả nợ người ta, đó cũng là một
cách đền đáp công ơn cha mẹ vậy...

Những tư-tưởng thoáng thân này nở tự tấm
lòng chính đằm khiến Tâm thấy đỡ sao-suyển.
Nhất là từ khi về chung sống với người chồng
luồng tuổi, nàng nhận ra đời nàng không đến
nỗi bị tước hết mọi chi-tiết về hạnh-phúc như
nàng hằng tưởng. Nàng đã được hưởng sự yêu
chiến thành thật của chồng.

Tâm được ông Hàn Vinh quý mến lắm. Trước
kia, nàng vẫn định ninh rằng một người chồng
có tuổi không bao giờ biết yêu chiều người vợ
trẻ.

Tuy nhiên, nàng cũng chỉ mới biết kính trọng

chồng theo đúng như lễ giáo đã rèn-giấy; yêu
chồng, thực quả nàng chưa hề thấy thâm-tâm
rung động.

Đã mấy tháng qua rồi, nàng sống trong sự
trống rỗng của lòng, cạnh sự phú quý, xa hoa.

Cho đến chiều nay, tiếng sóng rộng vỗ, tiếng
thông rao reo, hòa hợp trong dáng chiều vàng
rực, đã làm ngập tâm linh hồn mẫn-trẻ trong
một mối buồn hiu-hắt mình mang.

Có tiếng chân sột soạt dẫm trên lá khô ở khu
vườn bên cạnh nhà Tâm ? Nàng quay nhìn ngang.
Bên kia tấm hàng rào sắt ngăn biệt-thự của nàng
với biệt-thự một vị hưu-quan, một thanh-niên
đương dăm đuổi nhìn nàng. Một chàng thanh-
niên khỏe mạnh, khôi ngô...

Bị người bắt gặp đương khi nhìn trộm,
chàng vội ngược trông một cây cỏ đi sai quả..

Mấy hôm sau ông Hàn-Vinh bình phục. Nề
lời mời mọc ân yếm, Tâm theo chồng vào thăm
Xóm Cát-Vàng, Cát-Bạc. Khi vượt qua mấy quả
đồi gần hồ Trống-Mái, sự ngẫu nhiên lại cho
nàng gặp người trẻ tuổi đã nhìn trộm nàng, đi
cùng với cô em gái nhỏ. Từ lúc ấy, Tâm khó
chịu nhận thấy chàng luôn luôn để ý đến mọi
cử chỉ của mình. Nhưng trong cái khó, chịu, có
lên vào một nỗi vui-thích nhẹ nhàng....

Vui-thích vì lòng tự-ái của người đàn bà
được tôn nịnh: Nếu mình không trẻ đẹp sao lại
có những người tuân-tá để ý đến mình?

Tấm lòng tự ái rất thông thường ấy, nếu kiếm
chế được, sẽ giữ người đàn-bà trên con
đường thẳng. Trái lại, nó có thể đẩy người ta
xuống một con đường gộc đưa đến cái vực
sa-ngã thần sầu !

Xem tiếp trang 12

BU' O' C ĐÀU

Kịch vui của Toàn Anh

Quảng-cáo cho vở kịch này chúng tôi chỉ xin nhắc lại một
câu trong lá thư đầu tiên của Lan-Khai gửi cho Toàn-Anh :
« Tôi xin chào đón ở ông một tài năng mới cho văn chương
nước nhà. » Phê-bình Toàn-Anh, Lan-Khai đã nói : « Sẽ hơn
Đoàn-phú-Tư ». Các bạn nhớ đón xem trong vòng tháng Jun
1942. Giá 0\$ 70.

Tổng phát hành Saigon — Cuợ-lớn : Librairie Nguyễn-khánh-
Đàm, Rue Sabourain Saigon.

Các đại lý xin viết thư cho M. Nguyễn-văn-Toàn, n° 40 — Rue
Lomé Vinhnyen.

Đạo vợ chồng

Tiếp theo trang nhất

người vợ cũng có quyền được ở với chồng. Nghĩa là nếu người vợ không muốn rời bỏ nhà chồng thì chồng không có quyền đuổi người vợ đi chỗ khác. Người vợ gặp phải chồng vô-hạnh đánh đuổi mình, có hai cách đề tự vệ: một là xin tòa án cho ly hôn, hai là nhờ các nhà chuyên-trách can thiệp bắt chồng phải để cho mình ở nhà.

Nói tóm lại, trong thời kỳ giá-thú vợ chồng phải ở chung trừ khi xin-ly hôn tòa án cho ở riêng, hay là hai người cùng thỏa thuận ở mỗi người một nơi, chồng ở tỉnh, vợ ở nhà quê chẳng hạn.

III Vợ phải giữ tiết với chồng

Theo luật tây vợ phải giữ tiết với chồng và chồng phải giữ tiết với vợ. Nhưng ở nước ta, từ trước phong-tục vẫn nghiêm-khắc với người đàn bà thất tiết hơn là với người đàn ông có ngoại-tình, nên cũng như luật nhà Lê, luật Gia long phạt nặng người vợ có ngoại tình, mà không phạt người chồng có nhân ngãi. Năm 1827, một đạo dụ của vua Minh-mệnh lại còn khép người vợ có ngoại tình vào tội thất cô chết. Theo tục lệ và luật pháp ngày trước, sắc lệnh 3 Octobre 1883 và các bộ dân-luật Trung, Bắc-kỳ cũng chỉ nói đến bốn phần người đàn bà phải giữ tiết với chồng chứ không nói đến chồng phải giữ tiết với vợ (sắc lệnh 1883 thiên thứ năm, Dân luật Trung kỳ và Dân luật Bắc-kỳ điều thứ 92). Hơn thế nữa, đàn bà có ngoại tình là phạm một hình tội, và theo Hình-luật có thể bị kết án:

a) Ở Bắc-kỳ, từ ba tháng đến 2 năm tù, từ 40 \$ đến 400 \$ phạt (Hình-luật Bắc-kỳ, điều thứ 198);

b) Ở Trung-kỳ, từ 6 tháng đến 3 năm tù, từ 60 \$ đến 60 \$ phạt (Hình-luật Trung-kỳ, điều thứ 300);

c) Ở Nam-kỳ, từ 3 tháng đến 2 năm tù (Hình-luật Nam-kỳ, điều thứ 337);

Tuy vậy, các bạn trai chớ vội soa tay sung sướng mà tưởng mình « ở ngoài vòng pháp-luật » vì nếu chồng có ngoại tình, vợ có thể cho là chồng vô hạnh mà xin ly hôn

IV Vợ phải phục tòng chồng

Thấy đầu đề trên đây, trong các bạn gái chau mày mà bảo: Ngày nay mà pháp-luật cũng tán-thành thuyết tam-tòng ư? Các bạn chớ vội nổi lòng công-phẫn, vì chữ phục-tòng đây không cùng nghĩa với chữ phục tòng ngày xưa.

a) Vợ phải phục tòng chồng, nghĩa là trong đoàn-thể vợ chồng, chồng là người chủ trương. Điều đó ta không nên lấy làm lạ, vì cũng như ở nước ta, các nước bên Tây-phương đều nhận rằng gia-đình cần phải một người làm chủ, mà người đàn ông có sẵn nhiều điều kiện làm chủ gia-đình hơn là người đàn bà.

b) Vợ phải phục tòng chồng, nghĩa là phạm các việc của vợ đều do người chồng đứng thay mặt cả, trừ khi vợ bị truy-tố về hình-sự thì không kể (Ví dụ như nhận một việc thừa hưởng gia-tài vợ phải gọi ra tòa-án, thì chồng có thể ra tòa thay vợ; nhưng nếu vợ phạm tội giết người thì chồng không thay mặt vợ được).

c) Vợ phải phục tòng chồng

nghĩa là vợ phải có chồng cho phép mới được thừa kiện cùng giao-ước. Nếu vợ làm giấy tờ gì không có phép chồng, thì người chồng có thể xin hủy giấy tờ ấy đi. (Ví dụ vợ làm giấy bán nhà một mình, chồng có thể xin hủy giấy ấy đi, dù cái nhà đó là của vợ).

d) Vợ phải phục tòng chồng, nghĩa là nếu vợ muốn đứng lên làm một chức-nghiep hay một công nghệ gì, phải được chồng ưng - thuận. Sự ưng-thuận ấy hoặc công-nhiên hoặc mặc-nhiên, nghĩa là nếu người vợ buôn bán chẳng hạn, có thể bảo chồng viết giấy ưng thuận cho mình đứng ra buôn bán, hoặc nếu sau khi vợ ngỏ ý, chồng không phản đối mà cứ để cho vợ buôn bán, thế tức là ưng-thuận rồi.

Xem trên đây, ta có thể tưởng rằng trong gia đình người chồng được toàn-quyền mà vợ không có quyền gì cả. Không đâu, vì chính trong Dân-luật có nói rằng về mọi việc nhu-yếu trong gia-đình, vợ cũng như chồng, có quyền đứng thay mặt cho đoàn-thể vợ chồng; chồng phải chịu trách-nhiệm về công việc của vợ, trừ khi vợ hành-vi việc gì mà người ngoài có thể biết được rằng vợ lạm-dụng quyền mình thì không kể (Dân luật Trung-kỳ điều thứ 99, Dân luật Bắc-kỳ điều thứ 100). Sau nữa, vợ muốn làm một chức nghiệp hay một công nghệ gì phải có chồng ưng thuận thật, nhưng nếu người chồng không ưng thuận mà việc làm có ích lợi cho cả gia-đình thì vợ có thể xin quan chánh án đệ-nhi-cấp cho phép được làm công-nghệ hoặc chức-nghiep ấy. Như vậy, ta có thể nói rằng tuy bắt vợ phải phục tòng chồng, pháp luật ta ngày nay không hi sinh người vợ cho chồng và vẫn trọng quyền-lợi của cá-nhân.

PHẠM-CÔNG-DỪNG

...NU'OC CHÀY QUA SÂN

Tiếp theo trang 10

Từ hôm thăm xóm chài lưới về, hễ động gập Tâm, chàng thanh niên lại chào nàng một cách nghiêm-trang, kính cẩn. Cử chỉ e-dè của chàng khiến Tâm hiểu rõ ý lòng chàng. Và, trong lòng Tâm, cũng lơ mơ in hình-dáng người con trai giỏi giang tuấn tú.

Nhiều lần suy nghĩ đến hôn phận hiện tại, nàng muốn cố sửa đổi cái bình ảnh ấy ra ngoài tâm trí. Song, nàng cảm thấy rằng đã không giữ được lòng thán-nhiên trước cái mộng đẹp, thì muốn phá tan cái mộng ấy lại là việc rất khó khăn. Và càng muốn trốn tránh nó, lại càng thấy luôn luôn theo thức vì nó ...

Chàng thanh niên rắn giỏi, lanh lợi kia không phải là tiên-biêu một hạng người chồng mà nàng hằng mong ước, trước khi kết duyên với người chồng tuổi tác đó ư? Bất cứ ở thời đại nào, hoàn cảnh nào, tuổi hai mươi lại chẳng là cái tuổi dễ để lòng bay theo những cảnh hoa tươi, những sắc bướm vàng do trí mơ - mộng dệt nên.

Có khác nhau, họa chăng chỉ bởi người trong cuộc : hoặc biết đàn áp cõi lòng trước những màu sắc sáng tươi, hoặc thả lòng phóng lãng lướt theo sức quyến rũ của chúng ! Và nếu người nọ tìm thấy hạnh-phúc chân chính trong một bầu trời khoáng đãng, thì kẻ kia tự diệt trong cái hố đau thương mà chính hắn tự dẫn thân vào ...

Tâm đương bị hai sức quyến rũ lôi kéo : một là lẽ lẽ hôn phận khắc - nghiệt nhưng hợp với đạo-lý, một nữa là mộng-tưởng dịu-dàng nhưng trái với nhân-luân ... Nàng chán ngán nghĩ

đến cuộc sống khô khan cạnh người chồng tuổi tác ; nhưng lại rùng mình tưởng đến cái đam - say nguy hiểm của việc làm bất chính ...

Cho đến một hôm, nàng nhận được một bức thư của chàng thanh-niên nọ. Một bức thư đầy rẫy những lời lẽ thiết tha van xin nàng chút tình yêu. Một bức thư mà trong đó chàng thanh niên, như thấu rõ tâm lý nàng, đã cố ý đem so sánh một cách quá bất công cái tình ái tẻ nhạt của vợ chồng nàng với mối tình lãng-mạn của đôi tâm hồn măng trẻ có thể hiểu biết được nhau ...

Tâm tuy chưa thấy yêu chồng nhưng cũng không đến nỗi ghét chồng. Và lại nền giáo dục mà nàng đã hấp thụ được vốn khắc sâu vào tâm-khảm nàng nhiều tư tưởng thiêng-liêng về phận-sự, nên nàng nhận ngay thấy cái tư-cách biền-lạc của chàng trai trong việc so-sánh bất công. Trong óc nàng lóe lên một tia sáng :

—Thì ra đã có kẻ vô lương toan lợi dụng hoàn cảnh của mình ! ...

Ngay ngày hôm sau, nàng tìm cơ xin chồng rời bỏ Sầm-sơn. Nàng có cảm-giác như một chàng thư-sinh yêu-đuối đi trốn tránh cơn yêu quái muốn cầm giở mình, y hết trong một truyện cổ tích rừng rợn mà nàng từng đọc qua ...

Cuối năm ấy, Tâm sinh - hạ một đứa con trai. Thằng bé trông kháu - khỉnh, mũm - mĩm. Vợ chồng nàng nung nịu, âu-yếm nó như một vật quý giá nhất đời :

Sống theo phận sự gặt gao, nàng đã tìm ra chân hạnh phúc.

NGỌC - HOÀN

NẮNG HÈ
Các Bà các Cô đã có
NÓN

THANH-QUAN
ĐẸP, NHẪ, BỀN,
MÁT VÀ TIỆN-LỢI

THỜI ĐẤT ĐỎ
Các Bà các Cô đã có
VÍ

HỒNG - ĐIỆP
Tốt như ví da, mà
già chưa bằng nửa!

(Kiểu và nhãn-hiệu đã trình Tòa Án Hanoi)

Mme ĐÔNG-TRANG

11, Phố Gia-Long — Hanoi
Chế-tạo và phát-hành

Cần nhiều Đại-lý khắp Đông - Dương

Trả lời Đẹp

CÔ VÔ DANH (Cai Bè). — 1) Dùng végebon cũng như dùng các thứ pommade nghĩa là rửa sạch chỗ ngứa bằng xà-phòng hoặc tranh rồi bôi lên. Về sự tay ngứa mồm, có khi chỉ là bệnh của da, có khi là mẩn xấu 2) Lait d'amande douce 10p.00 les 100gr, eau de rose rẻ hơn, 4, 5p.00 thôi. Vui lòng mua dùm cô, nhờ gửi thêm 1p.00 cước cả hai thứ 3) Tóc khô thì dùng lotion à base pilocarpine hay hơn, có gửi 4p.50 chúng tôi mua cho 4) Muốn biết giá tiền lông bằng điện ở Mỹ viện bao nhiêu thì nên đến tận nơi để mà nói. Mỗi cuỗ lấy một giá khác, khó lòng định trước được. Chỉ làm 1, 2 lần là sạch lông 5) Cô nên uống thuốc lọc máu, hoặc irien acétylarsan.

BÀ NGUYỄN-BÀ-DAM (Kandal). — Thuốc đó làm cho ngực trắng, và vú bớt sệ. Tối trước khi đi ngủ lấy bông gòn xoa vào ngực và nhẹ xoa vào chung quanh vú. Hạn bao của bà đến 17-4-43 mới hết.

CÔ DUNG (Paompenh). — Lait de concombre rất thích hợp cho da cô. Dùng cả thuốc trứng cá thì càng tốt, cả hai thứ có gửi 11p.00 chúng tôi sẽ mua dùm gửi vào. Cô nên giữ gìn bộ tiêu hóa cho đều. Rát cảm động khi đọc lá thư đầy cảm tình của cô.

CÔ MINH (Vinh). — Đã nhận được ảnh cô gửi. — Với về mặt ấy tóc chải bằng dầu rửa xuống trần về mặt phía. Long may kẻ trắng, puan dầm mặt dùng màu Racnel no 1, pha với màu mauve, son màu grenade đánh đậm ở giữa môi dưới, vành môi trên đánh lột sơn. Má hồng dùng màu carote, đánh giải xuống phía dưới cho về mặt cơ vệ trãi sơn. Crème tốt tại cơ crème Tsar giá 10p.00 les 50gr.

mùa nực này hòa với nước là bôi lên mặt không làm trôi phấn. Áo tắm có nhiều kiểu lắm giá từ 15p.00 đến 30p.00. Có mua nhờ gửi cho biết vòng ngực, vòng bụng, và vòng đùi sát بدن. Vui lòng mua dùm cô tất cả các mỹ phẩm, cứ gửi chừng 25p.00 thừa thiếu tính sau.

CÔ XUÂN LAN (Camau). — Có gì mà phải cảm ơn. Chúng tôi chỉ muốn giúp hết mọi bạn gái Việt Nam. 1) Màu cyclamen là màu hoa cà thắm đo đỏ, mặc rất đẹp, nhã. 2) Muốn cho da mịn dùng lait d'amande bôi thay crème (vì cô ở xứ nóng) và lấy lait de concombre làm démaquillant 3) Đánh răng bằng than rất trắng và lúc rồi lấy cau khô đánh cũng trắng lắm 4) Vui lòng mua dùm cô các mỹ phẩm trên 5) Đã viết thư cho sở bưu điện thưa về việc tên facteur không làm hết bữa phen.

CÔ PHI-HỒNG (Nam-Định). — 1) Cả sa phòng au col cream, pommade irikogene, lait de concombre có gửi 13\$ 30 (cả nước) 2) Không nên uống nhiều café, hại cho bộ thần kinh. Ngủ với của người mình tốt lắm. Muốn gây có phương pháp riêng; chớ uống café gây sao được sao? Mùa nực không nên bôi gly-cérine lên môi, và môi bóng như đào chộp bóng có đẹp đâu! Trước khi đi ngủ nên rửa mặt bằng thứ xà phòng thiết tốt hoặc dùng lait de concombre làm démaquillant. Mặt thế trái tóc lật, đánh má hồng giải xuống phía dưới.

CÔ LIÊN CHÍNH (Lucanchau). — Chúng tôi khuyên cô nên dùng crème d'amande mà bôi tay 8\$ 00 les 50gr 2) Cui caca nấu dứa ở mực Gia của — đã gửi bù số báo nat.

Bà TRẦN-VĂN-ĐẠI (Hanoi). — Bà cho người đến 3\$00 xuống tòa báo mà lấy. Trả lời chậm vì khi nhận được thư báo đã lên khuôn rồi.

TRA LỜI PHÁP LUẬT

ÔNG HỮU HIẾU Huế 1) nếu cụ thân sinh ra ông kiện ông thì ông thua vì tờ trích đó đứng tên cụ.

2) Cụ thân sinh ra ông có quyền làm di chúc để cho con riêng được lắm, nếu những người em cùng cha khác mẹ ấy được pháp luật công nhận là con cụ.

3) Cụ có quyền cầm bán vì sở vườn đó đứng tên cụ.

4) Còn người rề đứng tên chuộc khế có quyền kiện cụ vì tên chuộc khế là tên của cha người ta.

Nhắn chị em

Nhắn chị em tôi kỳ ở cũ?
Muốn tốt tươi nên giữ

màu da!

Hoa-Kỳ Rượu Chồi nên
soa?

Dung nhan sẽ thấy nở
nà hơn xưa!

Vừa giãn huyết lại vừa
giãn cốt!

Vẻ đoan trang đẹp tốt để
trông!

Ngày xuân càng được
sắc hồng!

Càng tăng màu thắm,
càng nồng tấm yếu!
VŨ-THỊ NGUYỆT-NGA

MỘT NHÀ CHUYÊN MÔN
ĐÓNG GIẤY PHỤ - NỮ

QUE
HIEN

36, HÀNG BÒ — HANOI

Quý bà quý cô muốn có
giấy và Sandale kiểu mới
đi mùa nực thì xin mời
lại hiệu Quế-Hiến

Chuyến Riêng

(Tiếp theo trang 2)

nom cơm nước, còn tôi thì được theo đòi ăn học với các anh các chị, con mẹ già tôi. Mẹ già tôi chết đã mất tang, thấy tôi cười người vợ kể về và mới sinh được một người con trai bé. Tân cảnh mẹ con tôi từ khi có mẹ kể thực là khổ sở. Tôi phải xuống nhà dưới ăn ở với mẹ tôi và làm lụng như kẻ tôi đòi, động một câu mẹ kể tôi nhểch mắng mẹ con tôi rất đau đớn nhục nhã. Tôi không muốn đem oan hận mẹ tôi sao trước kia nhẹ dạ để cho tôi khổ sở thế này. Tôi muốn khuyên mẹ tôi đem tôi trốn đi nơi khác để tránh nhục nhã có nên chăng? chứ ở như vậy thì tôi khổ nhục lắm, cha tôi cũng không ngó ngang bình việc gì mẹ con tôi cả cứ thờ ơ như không. Các anh con mẹ già tôi hết lòng thương tôi nhưng lại nể mẹ kể.

TRẢ LỜI. — Tôi ngại, có không nên oan-hận mẹ cô, trai lại mẹ cô càng vất vả cô càng nên thương xót. Cô thử nghĩ thân phận nên mọn, được người phú quý thương yêu đến, trong bụng mừng rỡ, tương tâm t. ấy được chỗ nương cậy các sẽ an nhàn, con cái sinh ra được sung sướng chứ có ngờ đâu đến bước khổ nhục ngay nay. Vì phông mẹ già cô còn, các cô vẫn được sung sướng và mẹ cô dầu vẫn giữ phận nang hầu cũng được dãi dãi tử tế. Cũng quy cái tại thói tương, mẹ kể con chồng mà cô nương sự khổ nhục của mẹ con cô ngày nay. Cô kúi khải không muốn và không nỡ thấy mẹ cô nhục, cô định rủ mẹ cô đi ở nơi khác, đó cũng là một ý hay, song mẹ con cô có đủ vốn đủ nuôi nhau không đã? Nếu

cô, thì nên đi ở nơi khác lắm, nhưng đừng đi trốn, cứ đường đường chính chính mà xin thay cô và mẹ kể cô đi. Cô, cô có thể xin riêng thầy cô một số tiền, và dờ ra ở riêng, nếu có giấy khai sinh do thầy cô nhận thực có là con thì cô vẫn có quyền hưởng gia tài của thầy cô, đối với pháp luật cô vẫn là con của thầy cô. Cô nên cần thận giữ lấy giấy khai sinh ấy. Cô có học, cô khôn ngoan, cô phải là người cố vấn cho mẹ cô lúc này.

ONG LENA SAIGON. — Việc gì lại cứ phải làm cưới xin linh đình? Ông và cô ta đã thực bụng tương yêu nhau thì nên gia-dian cô đã ưng, chỉ một cái lễ mọn cũng đủ nên vợ nên chồng, tội gì phải tốn tiền của do kết hôn? Đã yêu nhau, người nào đau cơ quản, ông đừng tương với tiền bạc, ông có thể làm nên nana phúc cho một người đàn bà dẫu. Cô đã yêu ông không quá nghèo, trong cảnh nghèo có người dựa của sốt đặng cay sao ông lại không nên? Ông sợ những sự vất vả làm khổ người yêu, nhưng người yêu ông thích cái cảnh sum họp nghèo nên hơn là của phôi, con đường mưu hạnh phúc cho người yêu đã vạch sẵn, sao ông còn dẫu do suy nghĩ vẫn vơ?

THU LINH

Các bạn hỏi Chuyện riêng, đẹp, thuốc, pháp-luật nên nhớ có hỏi thì bao giờ cũng nên hỏi trước bữa thứ sáu vì cứ thứ bảy thì báo lên khuôn rồi.

Tìm bạn hợp tác

Cần 2 bạn gái đứng-dầu lịch-sự, thích hoạt-động tạo giao thiệp bằng tiếng Pháp, nên biết tiếng Anh, tiếng Nhật và biết đánh may càng hay. Địa-vị rất chắc chắn, tương lai tốt đẹp.

Hỏi C.I.P.I.C. 72, Rue Wiéle Hanoi Tél. 1678.

Giới thiệu sách báo

Chúng tôi vừa nhận được cuốn 1) « Lòng ngổng gieo tình » tiền tuyệt lịch-sử bằng thơ của Việt-châu gửi tặng giá 0\$70

2) cuốn « Bạn gái ngày xưa và ngày nay » của Huỳnh Tân, giá 0\$55 do nhà Việt nam thư-xã gửi tặng.

Vậy xin cảm ơn tác giả, nhà xuất bản và giới thiệu cùng bạn đọc.

Đã nhận được Mandat của quý vị kể dưới đây vậy xin cảm tạ.

Bà Huỳnh thiện Tích (Long Mỹ) bà Sinna (Saigon) ông Lê hữu Giáp (Vientiane) cô Đỗ thị Phước (Cà-mau) bà Trần tấn Cương (Cầnthơ) ông Bửu Liêm (Faifoo) cô An-Phúc (Quảng yên) bà Lộc (Nam-dịnh) ông Lũy (Mạo khê) ông Nguyễn xuân Liêu (Tourane) cô Nguyễn thị Tinh (Bến thủy) ông Nguyễn văn Toàn (Vĩnh yên) cô Nguyễn thị Quan và cô Bạch-tuyết (Thanh hóa) cô Huỳnh thị Kim-Trí (Đồng hà) ông Trần văn Đạm (Quảng ngãi) bà Cao Tiên (Thanh-hoa) cô Trương thị Hào (Sadece) bà Thái quý (Quảng nam) cô Mai thị Kim Loan, cô Nguyễn thị Sao và ông Lê văn Minh (Xiêng khoảng) cô Nguyễn thị Trâm (Nam định).

ÔNG BỬU LIÊM (Faifoo) Đứng, hết hạn từ 19-6-42 giá báo ba tháng 1\$60 chứ không phải 1\$30, xin ông gởi trả thêm cao.

CÔ VIỆT-AN (Phu thọ) đã tiếp thư cô xin vui lòng theo ý cô.

CÔ TRƯƠNG THỊ HẢO (Sadece) báo vẫn gởi liên tiếp xong các bị thất lạc, đã gửi năm số báo thiếu

BÀ THÁI QUÝ (Qui nhơn) trang báo tương của cô Bien-Le đã cho vào số theo địa chỉ của bà, vì trước không biết.

CÔ TUẦN Thanh Hóa. — Cảm ơn cô, sẽ đăng

CÔ TUYẾT-LỤC-An-Châu. — Cô gởi 2\$00 bằng tem cũng được

ÔNG MINH XIÊNG KHOANG. — Đó là peau de daim bào mỏng, hiện ở Hanoi không có nữa.

CÔ ALICE NGOC-DUNG. — Không đăng được.

ÔNG ĐOÀN-NGHI. — Cảm ơn ông, sẽ đăng

CÔ CHÂU. — Còn 3\$50 đã vào sổ abonement rồi. — Cuốn sách đó chưa có bán.

CÔ AN PHÚC Quảng - Yên. — 1) Cô gởi cao niên Đức Thịnh ở Jules Ferrg chờ mình làm nó hồng di 2) của cô Trina 3) Bảo họ rằng mượn báo hàng năm như thế là bất nhĩ

Xưa nay bị nhiều, vì :

Ăn no vội tắm ngõ thường!!!
Cơm no vội đã lên giường ngủ ngay!
Dục tình đương lúc no xay!!!
Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều
Chỉ uống một liều,
Thấy giẽ chịu ngay.

Bao to 12grs. 0p.55 — Bao bé 6 grs. 0p.30

Quý ngài đề ý...

Vì vật liệu dùng bào-chế tăng giá quá cao, nên kể từ 5 Mía 1942 giá thuốc định như sau đây :

1-) Thuốc trị ho lao, ho ra máu, của cụ Trịnh-Hải-Long (nội tổ ông Đốc-học Hào) giá 6\$00 và 4\$50.

2-) Thuốc đại bổ người già yếu, thanh-niên nam-nữ gầy ốm, bạc nhược « Nước Cốt Sâm Cao-Ly » giá 6\$00 và 4\$00.

Ở xa mua gửi mandat cho ông :

Trịnh - Văn - Hào

Directeur d'Ecole n° 110 Rue Vassoligne Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tassel (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-dong đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG
SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đỏ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

THUỐC NHẬT

MÊNH CHI MẪU

Chữa bệnh đàn bà

Thuốc « Mên chi mẫu » của Nhật, dù người khiếp sợ sự uống thuốc đến đâu, dùng cũng được hài lòng. Thuốc chuyên chữa những bệnh ở đàn bà :

« Kinh hành không đúng ngày, lúc hành kinh đau bụng, kinh bế, các chứng hư lãn, thiếu huyết, băng lậu, rức đầu, chóng mặt. Các bệnh ở tử cung như sích-bạch-đái-hạ, màng tử-cung nóng, hoặc trong tử cung nóng rần và xung đau. Các bệnh không thai dưng, tiểu sản, sinh sản khó, thụ tiền sản hậu, gầy yếu, vàng da, điều là thuốc chuyên môn.

Đàn bà ho lao, hoặc h sản hậu điều có thu Nhật riêng để dùng.

HỎI MUA TẠI :

Phòng thuốc

Chữa Phổi

5 HÀNG FÉ (RADEAUX)
HANOI TÉL 1630

1 Ở xa mua lĩnh hóa giao ngân
Cần nhiều Đại lý

BAO THANH - NGHI

(Do một nhóm thanh niên trí thức chủ trương gồm có các văn-gia luật-gia, giáo-sư, bác-sĩ, dược-sĩ, họa-sĩ, nhạc-sĩ

TRONG SỐ 1er JUILLET CÓ NHỮNG BÀI :

Những nền móng của một cuộc xây dựng về giáo dục

Luật thuê nhà theo sắc lệnh 13 Mái 1942

Nghĩa-xương

Dịch thuật danh văn ngoại quốc « Nghệ thuật và kinh nghiệm » của E. Jaleux

Điện-Anh

Trường thế dục Phan-Thiết (bài nổi)

Địa vị Không-tử trong nho giáo

Lược khảo tiên thuyết tàu

Thái bình dương và Đông-Dương từ

Septembre 1939

Đọc sách mới

Bác, truyện ngắn

Một nền âm nhạc Việt Nam

Đinh gia Trinh

Đặng thái Mai

Trần văn Giáp

Tân-Phong

Lê huy Văn

Bùi Hiền

Vũ-dinh-Hồe

**Thuốc « Chim » Phòng tích
mưa vài ba phong
Đình Tân họ Vũ Hải phòng
Một trăm bảy tám (178)
đường vòng Lạch tray**

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc HỒNG KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy. Thứ nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cực phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng-Bồ Hanoi (hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

PHẦY BỤI TRẦN

Xét thấy nhà nào để gương soi mở cửa kính, tủ kính lem nhem luốc nhuốc, ấy là cái biểu hiện của tình thức sắp sửa xảy ra những cuộc bụi trần như chơi bời, biếng nhác, nghèo khổ, hàng họ ố ám hoặc nội trợ chán nản, vậy nên tránh trước và dùng ngay : BLANC d'ANNAM là thứ thuốc bột để lau chùi và đánh gương tủ kính cửa kính, cốc đĩa thủy tinh rất trong sáng sạch sẽ, tiện lợi mà lại hạ tiền. Thứ thuốc bột này có thể đánh được cả mũ lẫn giày phơi được nắng già sẽ trắng như tuyết và có hai cái đặc điểm : Khi cầm mũ đội lên đầu không gây ra tay vì không có bụi phui phui như các thứ phấn khác ; khi muốn đánh lại mà nhỡ ra hết bột, tạm lấy nước rửa sạch bụi đi, mang phơi ra sẽ trắng như mới. Thật là nhất cử tam đắc tiện. Có bán tại các đại lý RƯỢU CHÔI HOA KỲ và PHÒNG TÍCH CON CHIM mỗi phong nặng 100grammes giá 0p10. Cần đại lý các tỉnh, hỏi An-Hà 13 - Rue du Culers - Hanoi

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÔ XÔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1500 MỘT SỐ

CỬU LONG em đã uống vào,
Dường xa sức gái,
trai nào dám đương?
Rõ mặt
phi thường

CỬU LONG HỒA
BẢNG 10 THANG THUỐC BỔ

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ — Établissements VAN-HOÀ, N° 8 Hàng Ngang, HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đều sẽ thấy sống dậy tấm
tình xuân ở những người bất lực. Thứ cho đèn ông, đèn bà khác nhau